

Arrest

nr. 307 229 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2024.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 4 maart 2024 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 15 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. RECTOR in opvolging van advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 september 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 september 2022 om internationale bescherming. Op 23 november 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 november 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, van afkomst Pashtoun en bent u moslim. U bent geboren in Ghunday gelegen in het district Watapur in de provincie Kunar en u bent ongeveer twintig jaar. Hier woonde u samen met uw ouders, vier broers en twee zussen tot uw zussen na hun huwelijk met hun man samen zijn gaan wonen. U bent verloofd maar nog niet getrouwd en u hebt geen kinderen. Sinds ongeveer één en half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u bij uw maternale oom in Utapoor. U zat in de elfde graad op school in Afghanistan toen u het land hebt verlaten.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw twee broers Im. (...) en Ik. (...) werkten beiden als commandant in het Afghaanse Nationale leger (ANA). Toen uw broers na hun opleiding effectief zijn gestart als commandanten bij het leger begon uw vader dreigbrieven te ontvangen van de taliban. Hierin schreef de taliban dat uw vader zijn zonen, uw broers, uit het leger moest houden en dat zij ongelovigen zijn. Als uw vader dit niet zou doen dan dreigden de taliban u mee te nemen en uw hoofd te slachten. Toen u ongeveer vijftien jaar oud was en u op een dag over het veld naar huis liep, hebben de taliban u onderschept en een zwarte doek over uw hoofd getrokken. Daarna hebben ze u meegenomen naar een huis in een bos waar ze u tien à twintig dagen hebben vastgehouden. De vrouw die in dat huis verbleef, was op een bepaalde dag uw deur vergeten dichtdoen waardoor u bent kunnen ontsnappen naar huis. Hierna hebben de taliban uw vader terug bedreigd en hebben ze gezegd dat als ze u terug arresteren ze echt uw hoofd zullen slachten en uw vader nu echt uw broers uit het leger moest halen. Nadat u bent ontsnapt, hebt u bij uw maternale oom verbleven die commandant was van de lokale autoriteiten tot u uit Afghanistan bent vertrokken.

Zowel toen u nog thuis woonde als wanneer u bij uw maternale oom verbleef ging u soms water, sigaretten en kleren brengen naar de veiligheidspost die boven het huis van uw oom lag. Hier werkten vrienden waarmee uw broer had gestudeerd en ze belden u als ze iets nodig hadden. Dit deed u ongeveer twee maal per dag. Hierdoor werd u door de taliban beschuldigd als spion van een geheime dienst en werd u zelf bedreigd door de taliban. Toen heeft uw vader tegen de taliban gezegd dat hij jullie niet meer in de hand had en dat jullie groot genoeg zijn geworden en de taliban moest doen met jullie wat ze konden doen. De taliban kwamen 's nachts een huiszoeking doen om te zien of u nog thuis was, maar u verbleef toen al bij uw maternale oom.

Na de machtsovername (augustus 2021) hebt u eerst nog tien dagen verbleven bij uw maternale oom in Nangarhar om daarna het land te verlaten. U bent via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België gereisd om hier vervolgens op 4 september 2022 aan te komen.

Nadat u Afghanistan hebt verlaten, hebben de taliban nog gevraagd aan uw vader waar u bent. Uw vader heeft hierop geantwoord dat hij dit niet weet en dat hij u niet heeft gezien.

Uw broers Im. (...) en Ik. (...) verblijven momenteel in Iran.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de taskara van uw vader, kopieën van werkdocumenten van uw broers, een kopie van de taskara van uw broer Ik. (...), foto's van u samen met uw broers, foto's van uw broers, een kopie van de taskara van uw broer Im. (...) en twee video's voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongelooftwaardig zijn.

In de eerste plaats wijst het CGVS erop dat er ernstige twijfels bestaan omtrent uw eigen identiteit. Zo moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 26 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat S. H. (...) op datum van 14-09-2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige.

Dit blijkt ook uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaart u dat u op het moment dat u stopte met school ten tijde van de machtsovername (augustus 2021) reeds 17,5 à 18 jaar oud was (CGVS p.11-12). Ook wanneer wordt gevraagd hoe oud u ongeveer was op het moment dat uw broer Ik. (...) startte aan zijn traject bij het leger verklaart u dat u toen ongeveer tien à elf jaar oud was (CGVS p.15). Uw broer Ik. (...) was zes à zes en half jaar voordat de machtsovername gebeurde aan zijn traject begonnen, wat betekent dat u min of meer zeventien jaar was toen de machtsovername plaatsvond en u meerderjarig was op het moment dat u in België aankwam. Hetzelfde is af te leiden uit uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u heeft gekend in Afghanistan. Daarbij verklaart u dat u ongeveer vijftien jaar oud was op het moment dat de taliban u hebben ontvoerd en dit was ongeveer twee jaar voordat u Afghanistan hebt verlaten (CGVS p.26,28-29). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

De door u neergelegde documenten herstellen deze geloofwaardigheid niet, integendeel. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen. Van uw eigen taskara legt u trouwens slechts een fotokopie neer, die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk vervalst kan worden (document 1). Tot op heden hebt u geen originele versie van uw taskara aan het CGVS bezorgd. Aangezien uit uw taskara blijkt dat het werd uitgereikt op 10/12/1395 (=28 februari 2017 in de Westerse kalender) en men u op dat ogenblik omschrijft als elf jaar oud, terwijl uit medisch onderzoek is gebleken dat u op dat ogenblik al ongeveer veertien jaar moet zijn geweest, kan aan deze fotokopie geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

U vreest te worden gedood door de taliban omdat uw broers voor de ANA hebben gewerkt en u leveringen deed aan een lokale checkpost. Naar aanleiding hiervan ontving u dreigbrieven en bent u ontvoerd geweest door de taliban. Gelet op het geheel van weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen die u heeft afgelegd gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn aangaande uw beweringen de broer te zijn van twee militairen.

Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt dat de personen waarover u spreekt werkelijk uw broers zijn. Hierbij wordt eerst en vooral verwezen naar de taskara's die worden neergelegd om een eventuele familieband aan te tonen. Zoals hierboven reeds aangegeven kan er echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan uw eigen taskara gezien uit medisch onderzoek blijkt dat u hebt gelogen over uw leeftijd (document 1). Op basis hiervan kan dus geen familieband worden vastgesteld met uw vermeende broers waarvan u ook kopieën van hun taskara's neerlegt (document 3 en 7). Hierbij wordt nog eens gewezen op de beperkte bewijswaarde die in het algemeen kan worden toegekend aan Afghaanse documenten. Daarnaast vermogen de foto's en video die u neerlegt van u samen met uw vermeende broers deze twijfel niet te herstellen. Hieruit alleen is jullie familieband namelijk niet af te leiden. U verklaart bij één van deze foto's dat de overige personen op de foto jullie vrienden zijn (CGVS p.8) (document 5A). Uit niets blijkt dat het niet mogelijk is dat de twee personen die u aanduidt als uw broers niet ook gewoon vrienden kunnen zijn van u. Een familieband is dus niet onherroepelijk vastgesteld.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen met betrekking tot de documenten die u neerlegt van uw vermeende broers niet voldoende zijn om deze twijfel te herstellen. Zo kan u onder andere niet duidelijk vertellen wanneer uw broer Im. (...) zijn legerbadge heeft gekregen (CGVS p.6). U verklaart dat hij voordat hij de badge heeft verkregen onderwijsinstellingen heeft gevolgd en dat hij actief werkzaam was toen de machtsovername is gebeurd (CGVS p.6). Nog eens bevraagd wanneer hij de werkbadge juist heeft verkregen, antwoordt u dat dit sinds lang geleden was en dat hij voor twee jaar heeft gewerkt (CGVS p.6). U geeft dus op geen enkel moment een duidelijk antwoord op de gestelde vraag. Daarnaast legt u ook verschillende certificaten neer van opleidingen die uw broers zouden hebben gevolgd, maar heeft u ook hierbij geen extra informatie. U verklaart dat ze deze certificaten hebben verkregen bij cursussen die zij hebben gevolgd bij buitenlandse mensen (CGVS p.6). Van welke cursussen deze certificaten allemaal zijn, is voor u echter niet duidelijk (CGVS p.6). Daarenboven legt u van geen enkel document een origineel neer. Er is u tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat het altijd beter is om de originele documenten te kunnen beoordelen en u hebt aangegeven dat het geen probleem is om de originele documenten nog te laten overmaken (CGVS p.6). Echter zijn er tot op de dag van vandaag nog geen originele stukken overgemaakt aan het CGVS. Wanneer er aan u wordt uitgelegd dat u deze documenten achteraf nog kunt neerleggen, geeft u echter aan dat het moeilijk is om ze met de post te laten overkomen en lijkt het plots dus wel een probleem om de documenten nog op te sturen (CGVS p.7). Het feit dat u eerst zeer bereid lijkt om de originele documenten nog voor te leggen, maar u zich dan precies toch bedenkt, herstelt de twijfel die er reeds is dus helemaal niet. Ook wanneer u om meer uitleg wordt gevraagd bij de foto's die u neerlegt van uw broers kan u niet voldoen aan de verwachtingen. Zo kan u niet vertellen wie de collega's zijn die met uw broer Im. (...) staan afgebeeld op één van de neergelegde foto's (CGVS p.22 en document 6F). U weet enkel dat het collega's van Im. (...) zijn omdat ze op sommige foto's ook in uniform staan (CGVS p.22). Wanneer wordt gevraagd naar namen van collega's van Ik. (...) verwijst u naar zijn documenten om alles op te helderen (CGVS p.18). Echter hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat indien het zou vaststaan dat u de broer bent van twee militairen, quod non, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet. Eerst en vooral kan er aan de vervolgingsfeiten die u hebt ondergaan omwille van het werk van uw vermeende broers geen geloof worden gehecht. U slaagt er met uw verklaringen niet in om een duidelijk beeld te scheppen van de bedreigingen die werden ontvangen. Zo kan u niet duidelijk zeggen wanneer uw vader de eerst bedreigingen heeft ontvangen van de taliban (CGVS p.27). U verklaart dat u reeds vanaf het begin dat uw broers werkzaam waren bij defensie bedreigd werd, een preciezer moment geeft u niet (CGVS p.27). Bevraagd wanneer de eerste dreigbrief is gekomen, verklaart u dat u in de negende graad zat toen uw vader voor het eerst werd bedreigd (CGVS p.27). Dit is echter nog steeds een ruime periode en met deze verklaringen wordt er dus weinig duidelijkheid gecreëerd. Daarnaast bent u ook niet duidelijk over de manier waarop uw vader bedreigd werd. Zo verklaart u namelijk eerst dat de dreigbrieven aan de dorpsimam en aan het dorps hoofd werden overhandigd (CGVS p.27). Bevraagd waar de dreigbrieven op dit moment zijn, verklaart u dat u geen toegang hebt tot de dreigbrieven en dat de taliban terroristen zijn en dat ze niet gewoon een certificaat opstelden (CGVS p.28). Deze verklaringen wijzen al op een tegenstrijdigheid aangezien u nu probeert aan te geven dat de bedreigingen niet op papier werden gezet. Wanneer er verder in het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd hoe uw vader reageerde op de dreigbrieven vertelt u deze keer dat de taliban veel dingen zeiden tegen uw vader en dat ze op het einde vroegen of uw vader hiervan een schriftelijk bewijs wilde omdat hij het ook kon opschrijven (CGVS p.28). Uit deze verklaring lijkt het dan ook dat uw vader dus wel persoonlijk is aangesproken geweest door de taliban en dat de bedreigingen niet gebeurden door gebruik te maken van dreigbrieven die via de dorpsimam of het dorps hoofd werden afgeleverd (CGVS p.28). U slaagt er dus niet in om een duidelijk beeld te creëren over wanneer en de manier waarop deze bedreigingen werden geuit. Dit gegeven tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Uw vader zou in het begin niet hebben gereageerd op de dreigbrieven (CGVS p.28). In het begin zou uw vader gewoon stil hebben gezeten en niets hebben gedaan nadat hij de bedreigingen ontving (CGVS p.28). Bevraagd hoe u reageerde op de dreigbrieven, aangezien ook u hierin bedreigd werd, zegt u dat u bij uw maternale oom verbleef in Utapoor wanneer de dreigbrieven zijn verstuurd (CGVS p.28). Wanneer verduidelijking wordt gevraagd, verklaart u dat u niet na de eerste dreigbrief bij uw maternale oom bent gaan wonen, maar dat u bij uw maternale oom bent gaan wonen nadat u bent ontsnapt van de taliban wanneer ze u hadden ontvoerd (CGVS p.29). Wederom slaagt u er dus niet in om een consistent verhaal te brengen.

Daarnaast zijn ook de verklaringen die u aflegt over de ontvoering zelf ongeloofwaardig. Zo kan u kan geen duidelijk moment geven wanneer dit incident zich heeft voorgedaan. U zou in de negende of tiende graad hebben gezeten, maar u weet niet in welk jaar of in welke maand dit incident zich heeft voorgedaan (CGVS p.29). U was op weg naar uw tuin vanop jullie velden toen er personen uit de bomen zijn gesprongen en een grote zwarte doek voor uw gezicht hebben geplaatst (CGVS p.30). Het is opmerkelijk dat u niet hebt gezien dat er meerdere personen in de bomen zaten en dat u daardoor zo overvallen werd door hen. Daarenboven weet u niet door wie van de taliban u werd meegenomen (CGVS p.30). In het huis waar u mee naartoe bent genomen was namelijk geen taliban aanwezig volgens uw verklaringen, hier zou enkel een vrouw zijn geweest die u eten gaf (CGVS p.30). U werd zo'n twintig dagen vastgehouden voordat u kon ontsnappen omdat de vrouw de deur had opengelaten (CGVS p.30). U kon dus gewoon wegwandelen uit het huis door een onoplettendheid van deze vrouw (CGVS p.30). De vrouw zou de deur vergeten sluiten zijn nadat zij uw eten had gebracht (CGVS p.33). Het is dan ook weinig aannemelijk dat er zo onvoorzichtig wordt omgesprongen met een gevangene van de taliban. U bent namelijk gewoon kunnen buitenwandelen omdat de vrouw op dat moment met haar koeien bezig was (CGVS p.33). De taliban zouden u hebben meegenomen als drukkingsmiddel om uw vader ertoe aan te zetten uw broers te overhandigen aan hen (CGVS p.30). Dat de taliban dan zo onbehoedzaam met u zouden omspringen is dan ook weinig aannemelijk. Zeker gezien ze u zomaar bij iemand anders achterlaten zonder zelf in duidelijke controle te voorzien. Dit is dan ook een weinig waarschijnlijke handelswijze die wordt toegepast door de taliban.

Nadat u bent ontsnapt heeft uw maternale oom gezegd dat u bij hem moest blijven (CGVS p.34). Bevraagd of het werk van uw broers de enige reden was waarom u bent meegenomen door de taliban, verklaart u dat dit omwille van de activiteiten van uw broers was en daarnaast zouden de taliban hun eigen vermoedens hebben gehad omdat u af en toe naar de veiligheidsposten ging (CGVS p.30-31). De taliban zouden tegen u zelf niets hebben gezegd, maar ze zouden dit wel in een brief aan uw vader hebben vermeld (CGVS p.31). Uw vader zou niet op deze brief hebben gereageerd (CGVS p.31). Volgens uw verklaringen heeft uw vader helemaal niets gedaan toen hij het nieuws van uw ontvoering vernam, want hij zou niets kunnen doen. Omdat het wel erg opvallend en weinig aannemelijk is dat uw vader u zomaar aan uw lot zou overlaten en geen moeite zou doen om u terug te vinden, wordt nog eens gevraagd of uw vader dan geen stappen heeft ondernomen om te weten te komen waar u was (CGVS p.31). Hierop verklaart u dat hij de dorpsgenoten heeft verzameld en het tegen de dorpsouderen heeft gezegd, maar meer dan dit heeft hij niet ondernomen (CGVS p.31). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw vader zo weinig inspanningen levert om zijn zoon terug te vinden en u in dergelijke precaire toestand achterlaat.

Ten tweede kan er ook aan uw beweringen beschuldigd te zijn geweest door de taliban voor spionage geen geloof worden gehecht. U verklaart dat u vaak bij uw paternale oom verbleef en dat u dan soms sigaretten naar de posten bracht, omwille hiervan zou de taliban u verdenken van spionage (CGVS p.12,26). Boven jullie huis was er namelijk een veiligheidspost gevestigd waarin vrienden van uw broer werkzaam waren. Wanneer zij iets nodig hadden dan belden ze naar u en bracht u hen eten en water (CGVS p.12). Dit gebeurde volgens uw verklaringen zo'n twee keer per dag (CGVS p.12). Evenwel legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u met deze leveringen bent begonnen. Zo vertelt u meermaals dat u bent begonnen met deze leveringen omdat de personen in de post vrienden waren van uw broer waarmee hij had gestudeerd. Hierdoor kenden ze u en contacteerden ze u om goederen te brengen (CGVS p.12,26). Echter geeft u verder in het persoonlijk onderhoud een ander beeld van hoe u met dit werk gestart bent. U verklaart namelijk verder in het onderhoud dat u deze leveringen ook al deed toen u nog bij uw ouders thuis woonde (CGVS p.34). Maar uw broer Im. (...) zou pas aan het werk zijn gegaan bij het leger toen u al bij uw maternale oom woonde in Utapoor en het is dus pas daarna dat zijn vrienden bij u in de buurt waren gestationeerd (CGVS p.34). Hierop gewezen, zegt u dat dit inderdaad zo was, maar dat toen nog niemand wist dat uw broers bij het leger zaten (CGVS p.34). Naast het feit dat dit geen echte verklaring is voor deze tegenstrijdigheid is het opmerkelijk dat de taliban toen wel al zouden geweten hebben dat uw broers voor het leger werkten aangezien zij voor uw ontvoering al meerdere bedreigingen aan het adres van uw vader hebben afgeleverd en het pas na deze ontvoering was dat u bij uw maternale oom bent gaan wonen (CGVS p.34). U slaagt er dus niet in om een duidelijk beeld te geven van feiten die ten grondslag liggen aan uw vlucht uit Afghanistan.

Aangezien er nog geen duidelijk antwoord kwam op de eerder gestelde vraag wordt nog eens gevraagd hoe het dan kwam dat u voordat u bij uw maternale oom woonde ook al samenwerkte met deze lokale post (CGVS p.34-35). Hierop antwoordt u dat u voordien werd uitbetaald (CGVS p.34-35). U zou deze job toen enkel hebben gedaan in de schoolvakantie en omwille van het feit dat u werd uitbetaald (CGVS p.35). Op dit moment was uw broer nog bezig met zijn opleiding en zaten zijn vrienden dus nog niet op deze post. Bevraagd hoe het dan komt dat u toen leveringen bent beginnen doen, aangezien het dus niet meer via uw broer kan zijn geweest, verklaart u dat er een soldaat was die tegen u zei dat hij u ging vergoeden als u water zou vervoeren naar hen (CGVS p.35). Dit zou zijn omdat de post dichtbij gestationeerd was (CGVS p.34). Eerder verklaarde u dat de afstand tussen het huis van uw ouders en het huis van uw maternale oom ongeveer één uur te voet bedroeg (CGVS p.34). De post waaraan u leverde was dichtbij het huis van uw

maternale oom gelegen (CGVS p.34). Het is dan ook weinig aannemelijk dat deze soldaat geen persoon vond die dichterbij woonde om deze leveringen voor hen te doen, zeker omdat het om een betaalde functie gaat. Dit samen gelezen met de tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd over hoe u aan deze job bent geraakt, tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Daarenboven wordt hierbij nog opgemerkt dat het merkwaardig is dat u dit werk blijft uitvoeren voor de vrienden van uw broer wanneer u hier op dit moment niet meer voor betaald wordt (CGVS p.35). Voordat u bij uw maternale oom ging wonen, betaalde de soldaat u om deze spullen te leveren (CGVS p.34-35). Wanneer u bij uw maternale oom bent gaan wonen, zijn de vrienden van uw broer in deze post terechtgekomen en ging u op vriendschappelijke wijze de goederen brengen wanneer ze hiervoor belden, u werd niet meer betaald door hen (CGVS p.35).

De taliban zouden u ervan verdenken spion te zijn omdat u af en toe naar deze posten ging om goederen te brengen (CGVS p.26,31). Volgens u zouden de taliban daarom een vermoeden hebben gehad (CGVS p.31). Bevraagd wanneer de taliban tegen u gezegd zouden hebben dat ze u ervan verdachten een spion te zijn, zegt u dat ze dit nooit hebben gezegd tegen u (CGVS p.32). De taliban zouden aan u hebben gevraagd waarom u zoiets deed. Daarnaast hebben ze u gezegd dat uw broers ook werkzaam zijn daar en gevraagd waarom u materialen vervoerde naar de ongelovigen (CGVS p.32). Dit hebben ze niet persoonlijk tegen u gezegd maar zouden ze vermeld hebben in een brief die naar uw vader was gestuurd na uw arrestatie (CGVS p.33). Verder in het interview opnieuw bevraagd of de taliban u persoonlijk hebben aangesproken over het werk dat u leverde aan de posten, verklaart u dat ze u hier wel persoonlijk over hebben aangesproken, maar dat het ook vermeld stond in de brieven die ze naar uw vader zonden (CGVS p.36). Bevraagd wanneer ze u hierover hebben aangesproken, zegt u dat ze dit in een brief hebben vermeld en dat ze dit daarna tegen de imam van de moskee hebben gezegd die het op zijn beurt aan jullie heeft doorverteld (CGVS p.36). Wederom valt er geen logisch verhaal te maken van uw verklaringen en schetst u geen duidelijk beeld van de bedreigingen.

Gevraagd hoe u op de dreigbrieven die uw vader ontving reageerde toen u bij uw maternale oom woonde, verklaart u dat u hier geen reactie op hebt getoond (CGVS p.38). U hebt deze informatie gedeeld met uw maternale oom en dat was het, ook uw maternale oom heeft geen verdere reactie getoond (CGVS p.39). Nadat uw vader de laatste dreigbrief heeft ontvangen van de taliban heeft hij gezegd tegen de taliban dat hij niet spreekt met zijn zonen, dat hij niet in staat is om druk te zetten op hen, dat het niet meer zijn zonen zijn en dat de taliban kunnen doen wat ze willen met jullie (CGVS p.28,40-41). Hierna heeft de taliban geen dreigbrieven meer gestuurd naar uw vader (CGVS p.40). Dat uw vader hier wederom zijn zonen zo aan hun lot zou overlaten is opnieuw zeer opmerkelijk, zeker in een Afghaanse maatschappij waar familiebanden dergelijke belangrijke positie hebben.

Uw vader zou tussen het moment dat u bent ontsnapt bij de taliban en dat u Afghanistan hebt verlaten ongeveer zeven à acht dreigbrieven hebben ontvangen van de taliban (CGVS p.37). Deze brieven zijn verstuurd over een periode van één jaar en half à twee jaar (CGVS p.37-38). De laatste dreigbrief werd ongeveer acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan verstuurd naar uw vader (CGVS p.37). Gedurende deze laatste acht maanden is er niets bijzonders meer gebeurd en bent u niet meer bedreigd geweest door de taliban (CGVS p.38). Volgens uw verklaringen hebt u het land verlaten omdat er gevaar bestond voor u en u reeds bedreigd was geweest (CGVS p.39). Het was echter pas na acht maanden, toen de taliban de macht over heeft genomen, dat u het land hebt verlaten (CGVS p.39). Gezien de ongeloofwaardige verklaringen die u heeft afgelegd, blijkt uit niets dat u werkelijk bedreigd werd op het moment dat u Afghanistan hebt verlaten. Bevraagd of er op dit moment nog iemand op zoek is naar u antwoordt u dat er niemand op zoek is (CGVS p.41). De taliban zouden na de machtsovername nog één keer hebben gevraagd aan uw maternale oom en uw vader waar u bent, maar toen hij zei dat hij het niet wist hebben de taliban hier niet meer naar gevraagd (CGVS p.41). Wie er op dit moment naar u zou gevraagd hebben, weet u niet, dit zouden gewoon talibanleden zijn geweest (CGVS p.41). Het feit dat de taliban zo snel interesse in u zouden verliezen en hun zoektocht naar u zouden staken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Met betrekking tot uw taskara wordt verwezen naar bovenstaande uiteenzetting (document 1). De taskara van uw vader is louter een aanwijzing van de identiteit van uw vader die hier niet ter discussie staat (document 2). Hetzelfde geldt voor de taskara's die u neerlegt van uw broers (document 4 en 7). De werkdocumenten van uw broers die u neerlegt vermogen bovenstaande beoordeling niet te wijzigen (document 3). De foto's die u neerlegt van u en uw broers en van uw broers tijdens hun werk, zijn niet van die aard dat ze iets aan de beoordeling van uw relaas kunnen veranderen (document 5 en 6). Hetzelfde geldt voor de filmpjes die u heeft doorgestuurd en waarop geuniformeerde soldaten te zien zijn. Het CGVS heeft deze filmpjes bekeken, maar wijst erop dat deze filmpjes voor het overige niets bijdragen aan uw relaas en

geen impact hebben op bovenstaande beslissing. Tot slot wijst het CGVS hier ook op de beperkte bewijswaarde die aan Afghaanse documenten kan worden toegekend.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan

[Security situation.pdf](#), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Verder maakt verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker voert aan een nood aan internationale bescherming te hebben en verwijst naar het voordeel van de twijfel en het in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet gestelde vermoeden. Hij meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet kunnen worden weerhouden.

Vooreerst meent verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend op basis van zijn problemen met de taliban. Hij gaat daarbij in op zijn kwetsbare profiel en op de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn identiteit, omtrent het beroepsprofiel van zijn broers, omtrent de bedreigingen die zijn familie ontving, omtrent zijn ontvoering door de taliban en omtrent de persoonlijke beschuldigingen tegen hem.

Voorts meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij voert hierover een omstandig betoog en meent ook dat de beschikbare informatie onvoldoende en niet gegarandeerd is. Daarnaast stipt hij nog aan “*dat hij ingevolge zijn verblijf in het Westen en de al dan niet vermeende minstens gepercipieerde verwestering (...) eveneens riskeert gevisieerd te worden door de Taliban*”. Hij voert ten slotte nog aan dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan verslechterd is sinds de machtsovername door de taliban en geeft ook hierover een uitvoerige toelichting.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 29 februari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan - Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van

EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 3 maart 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van verschillende foto's en getuigenissen van steun van collega's, evenals van de identiteitskaarten van de collega's die voor hem hun steun getuigen.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met (i) een vertaling van verschillende in *Pashtou* opgestelde documenten en (ii) een USB-stick waarop de inval van de taliban te zien zou zijn.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig zijn en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te wijzigen, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband citeert hij ook uit de Nansen Note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022, waarin wordt gesteld dat er meer gewicht dient te worden toegekend aan de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 29 februari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming

(herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels wordt aangeleverd die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Deze zouden dreigbrieven gestuurd hebben naar zijn vader omwille van het werk van zijn broers als commandant in het Afghaanse nationale leger waarin stond dat als zijn vader zijn broers niet uit het leger hield, zij verzoeker zouden meenemen en doden. De taliban zouden verzoeker op een gegeven moment ook hebben ontvoerd en tien à twintig dagen hebben vastgehouden, totdat hij was kunnen ontsnappen. Daarna zouden de taliban verzoekers vader opnieuw bedreigd hebben. Ook zouden de taliban verzoeker ervan beschuldigen een spion te zijn van een geheime dienst en hem bedreigd hebben omdat hij soms water, sigaretten en kleren ging brengen naar de veiligheidspost boven het huis van zijn oom.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze er in de bestreden beslissing op wijst dat er ernstige twijfels bestaan omtrent verzoekers identiteit:

“Zo moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 26 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat S. H. (...) op datum van 14-09-2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.’ Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige.

Dit blijkt ook uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaart u dat u op het moment dat u stopte met school ten tijde van de machtsovername (augustus 2021) reeds 17,5 à 18 jaar oud was (CGVS p.11-12). Ook wanneer wordt gevraagd hoe oud u ongeveer was op het moment dat uw broer Ik. (...) startte aan zijn traject bij het leger verklaart u dat u toen ongeveer tien à elf jaar oud was (CGVS p.15). Uw broer Ik. (...) was zes à zes en half jaar voordat de machtsovername gebeurde aan zijn traject begonnen, wat betekent dat u min of meer zeventien jaar was toen de machtsovername plaatsvond en u meerderjarig was op het moment dat u in België aankwam. Hetzelfde is af te leiden uit uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u heeft gekend in Afghanistan. Daarbij verklaart u dat u ongeveer vijftien jaar oud was op het moment dat de taliban u hebben ontvoerd en dit was ongeveer twee jaar voordat u Afghanistan hebt verlaten (CGVS p.26,28-29). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

De door u neergelegde documenten herstellen deze geloofwaardigheid niet, integendeel. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Van uw eigen taskara legt u trouwens slechts een fotokopie neer, die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk vervalst kan worden (document 1). Tot op heden hebt u geen originele versie van uw taskara aan het CGVS bezorgd. Aangezien uit uw taskara blijkt dat het werd uitgereikt op 10/12/1395 (=28 februari 2017 in de Westerse kalender) en men u op dat ogenblik omschrijft als elf jaar oud, terwijl uit medisch onderzoek is gebleken dat u op dat ogenblik al ongeveer veertien jaar moet zijn geweest, kan aan deze fotokopie geen enkele bewijswaarde worden toegekend.”

Verzoeker voert kritiek op de methode van het leeftijdsonderzoek, doch hij kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de vaststelling die uit het leeftijdsonderzoek naar voren kwam steunt op de gangbare wetenschappelijke methode en dat daarbij reeds rekening werd gehouden met een foutenmarge of standaarddeviatie van twee jaar om te besluiten dat verzoeker op het ogenblik van het onderzoek reeds ouder dan 18 jaar was. Verzoeker toont niet aan dat dit onredelijk is. Waar hij nog aanvoert dat tal van wetenschappelijke rapporten hebben aangetoond dat trauma's ook invloed kunnen hebben op de ontwikkeling van een individu, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet op objectieve wijze aantoonde dat hij getraumatiseerd is, noch dat de standaarddeviatie van twee jaar die werd toegepast ontoereikend zou zijn om daaraan tegemoet te komen.

Verzoeker laat ook nog gelden dat het niet vreemd is dat hij zijn exacte leeftijd niet kent *“aangezien leeftijd in de Afghaanse cultuur niet cruciaal is en maar weinig mensen hun echte leeftijd kennen”*. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien, gelet op het significante verschil van minstens drie jaar tussen de opgegeven leeftijd en de leeftijd zoals deze blijkt uit het leeftijdsonderzoek en gelet op de exacte geboortedatum die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had opgegeven (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', bijlage 26), niet kan overtuigen. De adjunct-commissaris besluit dan ook op goede gronden dat de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordeet, zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. De Raad merkt hierbij nog op dat in het kader van de in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalde medewerkingsplicht, elementen zoals leeftijd en identiteit kernelementen zijn bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en dat het niet correct verstrekken van deze gegevens zonder een bevredigende verklaring hiervoor afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij een kopie van zijn *taskara* heeft bijgebracht en dat de adjunct-commissaris niet kon volstaan met een motivering op basis van objectieve informatie over de wijdverbreide corruptie in Afghanistan die het onmogelijk maakt dergelijke documenten authentiek te verklaren en moest aantonen dat dit document een vervalsing was. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat over de door hem neergelegde *taskara* tevens wordt geoordeeld dat hij slechts een fotokopie neerlegt die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk vervalst kan worden, wat steun vindt in vaste rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts lijkt verzoeker er met zijn betoog van uit te gaan dat aan de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond, terwijl de adjunct-commissaris ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat gelet op de voorgaande overwegingen *in casu* het geval is.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig zijn.

Zo stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing tevens vast dat er ernstige twijfels zijn aangaande verzoekers beweringen dat hij de broer is van twee militairen. Hij baseert zich hiervoor op de volgende overwegingen:

“Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt dat de personen waarover u spreekt werkelijk uw broers zijn. Hierbij wordt eerst en vooral verwezen naar de taskara's die worden neergelegd om een eventuele familieband aan te tonen. Zoals hierboven reeds aangegeven kan er echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan uw eigen taskara gezien uit medisch onderzoek blijkt dat u hebt gelogen over uw leeftijd (document 1). Op basis hiervan kan dus geen familieband worden vastgesteld met uw vermeende broers waarvan u ook

kopieën van hun taskara's neerlegt (document 3 en 7). Hierbij wordt nog eens gewezen op de beperkte bewijswaarde die in het algemeen kan worden toegekend aan Afgaanse documenten. Daarnaast vermogen de foto's en video die u neerlegt van u samen met uw vermeende broers deze twijfel niet te herstellen. Hieruit alleen is jullie familieband namelijk niet af te leiden. U verklaart bij één van deze foto's dat de overige personen op de foto jullie vrienden zijn (CGVS p.8) (document 5A). Uit niets blijkt dat het niet mogelijk is dat de twee personen die u aanduidt als uw broers niet ook gewoon vrienden kunnen zijn van u. Een familieband is dus niet onherroepelijk vastgesteld.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen met betrekking tot de documenten die u neerlegt van uw vermeende broers niet voldoende zijn om deze twijfel te herstellen. Zo kan u onder andere niet duidelijk vertellen wanneer uw broer Im. (...) zijn legerbadge heeft gekregen (CGVS p.6). U verklaart dat hij voordat hij de badge heeft verkregen onderwijsinstellingen heeft gevolgd en dat hij actief werkzaam was toen de machtsovername is gebeurd (CGVS p.6). Nog eens bevraagd wanneer hij de werkbadge juist heeft verkregen, antwoordt u dat dit sinds lang geleden was en dat hij voor twee jaar heeft gewerkt (CGVS p.6). U geeft dus op geen enkel moment een duidelijk antwoord op de gestelde vraag. Daarnaast legt u ook verschillende certificaten neer van opleidingen die uw broers zouden hebben gevolgd, maar heeft u ook hierbij geen extra informatie. U verklaart dat ze deze certificaten hebben verkregen bij cursussen die zij hebben gevolgd bij buitenlandse mensen (CGVS p.6). Van welke cursussen deze certificaten allemaal zijn, is voor u echter niet duidelijk (CGVS p.6). Daarenboven legt u van geen enkel document een origineel neer. Er is u tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat het altijd beter is om de originele documenten te kunnen beoordelen en u hebt aangegeven dat het geen probleem is om de originele documenten nog te laten overmaken (CGVS p.6). Echter zijn er tot op de dag van vandaag nog geen originele stukken overgemaakt aan het CGVS. Wanneer er aan u wordt uitgelegd dat u deze documenten achteraf nog kunt neerleggen, geeft u echter aan dat het moeilijk is om ze met de post te laten overkomen en lijkt het plots dus wel een probleem om de documenten nog op te sturen (CGVS p.7). Het feit dat u eerst zeer bereid lijkt om de originele documenten nog voor te leggen, maar u zich dan precies toch bedenkt, herstelt de twijfel die er reeds is dus helemaal niet. Ook wanneer u om meer uitleg wordt gevraagd bij de foto's die u neerlegt van uw broers kan u niet voldoen aan de verwachtingen. Zo kan u niet vertellen wie de collega's zijn die met uw broer Im. (...) staan afgebeeld op één van de neergelegde foto's (CGVS p.22 en document 6F). U weet enkel dat het collega's van Im. (...) zijn omdat ze op sommige foto's ook in uniform staan (CGVS p.22). Wanneer wordt gevraagd naar namen van collega's van Ik. (...) verwijst u naar zijn documenten om alles op te helderen (CGVS p.18). Echter hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is."

Door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij verschillende foto's, video's en officiële documenten met betrekking tot het werk van zijn broers heeft overgelegd om hun beroepsprofiel te bewijzen, weerlegt noch ontkracht verzoeker deze motieven. De Raad herhaalt bovendien dat de adjunct-commissaris ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan weigeren, en meer bepaald wanneer deze zoals *in casu* onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Verzoeker wijst nog op de video's waarin hij samen met een van zijn broers verschijnt, doch licht niet toe hoe hieruit op objectieve wijze de familieband tussen hem en de persoon die met hem op de video's te zien is zou kunnen blijken. Met dit summiere betoog werpt hij dan ook geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

Voorts acht verzoeker het gegeven dat hij de inhoud van de ingediende documenten niet kent niet voldoende om zijn oprechtheid in twijfel te trekken en meent hij dat zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen in overweging moet worden genomen. De Raad herhaalt evenwel dat verzoeker zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige en dat zijn leeftijd zijn beperkte verklaringen over de stukken die hij neerlegde niet kan verschonen. Dat verzoeker dermate weinig informatie kan geven bij de stukken die hij zelf aan de asielinstanties heeft overgemaakt om een element van zijn asielrelaas te staven, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mocht van verzoeker verwacht worden dat hij een degelijke kennis verwerft over de overgelegde stavingstukken. Ook de "*culturele context waarin hij is opgegroeid*" kan, bij gebrek aan enige nadere toelichting, verzoekers gebrekkige verklaringen over de door hem bijgebrachte documenten niet verschonen.

De kennis die verzoeker wel kan aantonen over het werk van zijn beweerde broer doet aan de voorgaande twijfels geen afbreuk. Zijn kennis van de manier waarop zijn beweerde broers bij het leger waren terechtgekomen en van de taken en verantwoordelijkheden van zijn broers als commandant weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis omtrent de stukken die hij voorlegde. Deze kennis kan bovendien eenvoudig worden ingestudeerd of worden vernomen van andere Afghanen die iemand kennen met die functie in het Afgaanse nationale leger.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te onkrachten.

Hoe dan ook wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing nog op goede gronden op dat (i) familieleden van personen die tot de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF) behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, doch dat verzoeker geen dergelijke zaken aanhaalt, en dat (ii) het loutere feit dat verzoeker een familielid zou zijn van een vroeger lid van de ANSF, wat *in casu* dus niet wordt aangenomen, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker betwist dit motief niet.

Daarbij komt dat verzoekers verklaringen over zijn eigen problemen en de problemen van zijn familieleden niet overtuigen en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker verklaart te hebben ondergaan omwille van het werk van zijn vermeende broers. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende toelichting:

“U slaagt er met uw verklaringen niet in om een duidelijk beeld te scheppen van de bedreigingen die werden ontvangen. Zo kan u niet duidelijk zeggen wanneer uw vader de eerst bedreigingen heeft ontvangen van de taliban (CGVS p.27). U verklaart dat u reeds vanaf het begin dat uw broers werkzaam waren bij defensie bedreigd werd, een preciezer moment geeft u niet (CGVS p.27). Bevraagd wanneer de eerste dreigbrief is gekomen, verklaart u dat u in de negende graad zat toen uw vader voor het eerst werd bedreigd (CGVS p.27). Dit is echter nog steeds een ruime periode en met deze verklaringen wordt er dus weinig duidelijkheid gecreëerd. Daarnaast bent u ook niet duidelijk over de manier waarop uw vader bedreigd werd. Zo verklaart u namelijk eerst dat de dreigbrieven aan de dorpsimam en aan het dorps hoofd werden overhandigd (CGVS p.27). Bevraagd waar de dreigbrieven op dit moment zijn, verklaart u dat u geen toegang hebt tot de dreigbrieven en dat de taliban terroristen zijn en dat ze niet gewoon een certificaat opstelden (CGVS p.28). Deze verklaringen wijzen al op een tegenstrijdigheid aangezien u nu probeert aan te geven dat de bedreigingen niet op papier werden gezet. Wanneer er verder in het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd hoe uw vader reageerde op de dreigbrieven vertelt u deze keer dat de taliban veel dingen zeiden tegen uw vader en dat ze op het einde vroegen of uw vader hiervan een schriftelijk bewijs wilde omdat hij het ook kon opschrijven (CGVS p.28). Uit deze verklaring lijkt het dan ook dat uw vader dus wel persoonlijk is aangesproken geweest door de taliban en dat de bedreigingen niet gebeurden door gebruik te maken van dreigbrieven die via de dorpsimam of het dorps hoofd werden afgeleverd (CGVS p.28). U slaagt er dus niet in om een duidelijk beeld te creëren over wanneer en de manier waarop deze bedreigingen werden geuit. Dit gegeven tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Uw vader zou in het begin niet hebben gereageerd op de dreigbrieven (CGVS p.28). In het begin zou uw vader gewoon stil hebben gezeten en niets hebben gedaan nadat hij de bedreigingen ontving (CGVS p.28). Bevraagd hoe u reageerde op de dreigbrieven, aangezien ook u hierin bedreigd werd, zegt u dat u bij uw maternale oom verbleef in Utapoor wanneer de dreigbrieven zijn verstuurd (CGVS p.28). Wanneer verduidelijking wordt gevraagd, verklaart u dat u niet na de eerste dreigbrief bij uw maternale oom bent gaan wonen, maar dat u bij uw maternale oom bent gaan wonen nadat u bent ontsnapt van de taliban wanneer ze u hadden ontvoerd (CGVS p.29). Wederom slaagt u er dus niet in om een consistent verhaal te brengen.

Daarnaast zijn ook de verklaringen die u aflegt over de ontvoering zelf ongeloofwaardig. Zo kan u kan geen duidelijk moment geven wanneer dit incident zich heeft voorgedaan. U zou in de negende of tiende graad hebben gezeten, maar u weet niet in welk jaar of in welke maand dit incident zich heeft voorgedaan (CGVS p.29). U was op weg naar uw tuin vanop jullie velden toen er personen uit de bomen zijn gesprongen en een grote zwarte doek voor uw gezicht hebben geplaatst (CGVS p.30). Het is opmerkelijk dat u niet hebt gezien dat er meerdere personen in de bomen zaten en dat u daardoor zo overvallen werd door hen. Daarenboven weet u niet door wie van de taliban u werd meegenomen (CGVS p.30). In het huis waar u mee naartoe bent genomen was namelijk geen taliban aanwezig volgens uw verklaringen, hier zou enkel een vrouw zijn geweest die u eten gaf (CGVS p.30). U werd zo'n twintig dagen vastgehouden voordat u kon ontsnappen omdat de vrouw de deur had opengelaten (CGVS p.30). U kon dus gewoon wegwandelen uit het huis door een onoplettendheid van deze vrouw (CGVS p.30). De vrouw zou de deur vergeten sluiten zijn nadat zij uw eten had gebracht (CGVS p.33). Het is dan ook weinig aannemelijk dat er zo onvoorzichtig wordt omgesprongen met een gevangene van de taliban. U bent namelijk gewoon kunnen buitenwandelen omdat de vrouw op dat moment met haar koeien bezig was (CGVS p.33). De taliban zouden u hebben meegenomen als drukkingsmiddel om uw vader ertoe aan te zetten uw broers te overhandigen aan hen (CGVS p.30). Dat de taliban dan zo onbehoedzaam met u zouden omspringen is dan ook weinig aannemelijk. Zeker gezien ze u zomaar bij iemand anders achterlaten zonder zelf in duidelijke controle te voorzien. Dit is dan ook een weinig waarschijnlijke handelswijze die wordt toegepast door de taliban.

Nadat u bent ontsnapt heeft uw maternale oom gezegd dat u bij hem moest blijven (CGVS p.34). Bevraagd of het werk van uw broers de enige reden was waarom u bent meegenomen door de taliban, verklaart u dat dit omwille van de activiteiten van uw broers was en daarnaast zouden de taliban hun eigen vermoedens hebben gehad omdat u af en toe naar de veiligheidsposten ging (CGVS p.30-31). De taliban zouden tegen u

zelf niets hebben gezegd, maar ze zouden dit wel in een brief aan uw vader hebben vermeld (CGVS p.31). Uw vader zou niet op deze brief hebben gereageerd (CGVS p.31). Volgens uw verklaringen heeft uw vader helemaal niets gedaan toen hij het nieuws van uw ontvoering vernam, want hij zou niets kunnen doen. Omdat het wel erg opvallend en weinig aannemelijk is dat uw vader u zomaar aan uw lot zou overlaten en geen moeite zou doen om u terug te vinden, wordt nog eens gevraagd of uw vader dan geen stappen heeft ondernomen om te weten te komen waar u was (CGVS p.31). Hierop verklaart u dat hij de dorpsgenoten heeft verzameld en het tegen de dorpsouderen heeft gezegd, maar meer dan dit heeft hij niet ondernomen (CGVS p.31). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw vader zo weinig inspanningen levert om zijn zoon terug te vinden en u in dergelijke precaire toestand achterlaat.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Door in zijn verzoekschrift op te merken dat de adjunct-commissaris veel belang hecht aan details die niet zo essentieel zouden moeten zijn en dat hem niet kan worden verweten dat hij de precieze datum niet wist van de bedreigingen, beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren van de hierboven aangehaalde argumenten uit de bestreden beslissing, zonder deze evenwel te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er nog op dat van verzoeker niet wordt verwacht de precieze datum van de bedreigingen te kunnen geven, doch wel dat hij de eerste bedreiging meer accurater kon plaatsen in de tijd en dat hij consistente verklaringen aflegt over de wijze waarop de bedreigingen werden geuit.

Voorts haalt verzoeker aan dat er geen tegenstrijdigheid was, maar een misverstand over zijn verblijf toen hij de dreigbrieven ontving. Hij wijst erop dat zijn gezin verschillende keren bedreigd werd en herhaalt dat hij na zijn ontvoering bij zijn oom van moederskant heeft gewoond. Dit neemt echter niet weg dat hij, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd hoe hij reageerde op de dreigbrieven, antwoordde dat hij bij zijn maternale oom in Utepoor verbleef wanneer de dreigbrieven verstuurd werden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Dit is wel degelijk in tegenstrijd met verzoekers verklaring nadien dat hij niet na het ontvangen van die eerste dreigbrief, maar na zijn ontsnapping bij zijn maternale oom is gaan wonen (*ibid.*, p. 29). Dat verzoeker meerdere keren bedreigd zou zijn geweest, doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre verzoeker hekelt dat hij tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) geschonden acht, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende:

“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt hij *in casu* niet.

Door voorts de motieven van de bestreden beslissing over de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden ontvoering louter af te doen als “een puur subjectieve benadering door het CGVS”, werpt verzoeker daar geen ander licht op. Het komt aan verzoeker toe om verklaringen af te leggen die voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker daar niet in slaagt. Zo verzoeker voorts nog hekelt dat hem geen verdere vragen werden gesteld over zijn ontvoering, dient erop te worden gewezen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen.

Door ten slotte nog op te merken dat hij had uitgelegd dat hij niet altijd alleen was met de vrouw die hem tijdens zijn ontvoering eten gaf, maar dat hij 's avonds geluiden van mannen hoorde, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij gewoon kon wegwandelen uit het huis door een onoplettendheid van deze vrouw en dat het weinig aannemelijk is dat er zo onvoorzichtig wordt omgesprongen met een gevangene die de taliban zouden hebben meegenomen als drukkingsmiddel om zijn vader ertoe aan te zetten zijn broers aan hen te overhandigen.

Daarbij komt nog dat om de volgende redenen ook aan verzoekers beweringen dat hij door de taliban beschuldigd werd van spionage geen geloof kan worden gehecht:

“U verklaart dat u vaak bij uw paternale oom verbleef en dat u dan soms sigaretten naar de posten bracht, omwille hiervan zou de taliban u verdenken van spionage (CGVS p.12,26). Boven jullie huis was er namelijk een veiligheidspost gevestigd waarin vrienden van uw broer werkzaam waren. Wanneer zij iets nodig hadden dan belden ze naar u en bracht u hen eten en water (CGVS p.12). Dit gebeurde volgens uw verklaringen zo’n twee keer per dag (CGVS p.12). Evenwel legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u met deze leveringen bent begonnen. Zo vertelt u meermaals dat u bent begonnen met deze leveringen omdat de personen in de post vrienden waren van uw broer waarmee hij had gestudeerd. Hierdoor kenden ze u en contacteerden ze u om goederen te brengen (CGVS p.12,26). Echter geeft u verder in het persoonlijk onderhoud een ander beeld van hoe u met dit werk gestart bent. U verklaart namelijk verder in het onderhoud dat u deze leveringen ook al deed toen u nog bij uw ouders thuis woonde (CGVS p.34). Maar uw broer Im. (...) zou pas aan het werk zijn gegaan bij het leger toen u al bij uw maternale oom woonde in Utapoor en het is dus pas daarna dat zijn vrienden bij u in de buurt waren gestationeerd (CGVS p.34). Hierop gewezen, zegt u dat dit inderdaad zo was, maar dat toen nog niemand wist dat uw broers bij het leger zaten (CGVS p.34). Naast het feit dat dit geen echte verklaring is voor deze tegenstrijdigheid is het opmerkelijk dat de taliban toen wel al zouden geweten hebben dat uw broers voor het leger werkten aangezien zij voor uw ontvoering al meerdere bedreigingen aan het adres van uw vader hebben afgeleverd en het pas na deze ontvoering was dat u bij uw maternale oom bent gaan wonen (CGVS p.34). U slaagt er dus niet in om een duidelijk beeld te geven van feiten die ten grondslag liggen aan uw vlucht uit Afghanistan.

Aangezien er nog geen duidelijk antwoord kwam op de eerder gestelde vraag wordt nog eens gevraagd hoe het dan kwam dat u voordat u bij uw maternale oom woonde ook al samenwerkte met deze lokale post (CGVS p.34-35). Hierop antwoordt u dat u voordien werd uitbetaald (CGVS p.34-35). U zou deze job toen enkel hebben gedaan in de schoolvakantie en omwille van het feit dat u werd uitbetaald (CGVS p.35). Op dit moment was uw broer nog bezig met zijn opleiding en zaten zijn vrienden dus nog niet op deze post. Bevraagd hoe het dan komt dat u toen leveringen bent beginnen doen, aangezien het dus niet meer via uw broer kan zijn geweest, verklaart u dat er een soldaat was die tegen u zei dat hij u ging vergoeden als u water zou vervoeren naar hen (CGVS p.35). Dit zou zijn omdat de post dichtbij gestationeerd was (CGVS p.34). Eerder verklaarde u dat de afstand tussen het huis van uw ouders en het huis van uw maternale oom ongeveer één uur te voet bedroeg (CGVS p.34). De post waaraan u leverde was dichtbij het huis van uw maternale oom gelegen (CGVS p.34). Het is dan ook weinig aannemelijk dat deze soldaat geen persoon vond die dichterbij woonde om deze leveringen voor hen te doen, zeker omdat het om een betaalde functie gaat. Dit samen gelezen met de tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd over hoe u aan deze job bent geraakt, tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Daarenboven wordt hierbij nog opgemerkt dat het merkwaardig is dat u dit werk blijft uitvoeren voor de vrienden van uw broer wanneer u hier op dit moment niet meer voor betaald wordt (CGVS p.35). Voordat u bij uw maternale oom ging wonen, betaalde de soldaat u om deze spullen te leveren (CGVS p.34-35). Wanneer u bij uw maternale oom bent gaan wonen, zijn de vrienden van uw broer in deze post terechtgekomen en ging u op vriendschappelijke wijze de goederen brengen wanneer ze hiervoor belden, u werd niet meer betaald door hen (CGVS p.35).

De taliban zouden u ervan verdenken spion te zijn omdat u af en toe naar deze posten ging om goederen te brengen (CGVS p.26,31). Volgens u zouden de taliban daarom een vermoeden hebben gehad (CGVS p.31). Bevraagd wanneer de taliban tegen u gezegd zouden hebben dat ze u ervan verdachten een spion te zijn, zegt u dat ze dit nooit hebben gezegd tegen u (CGVS p.32). De taliban zouden aan u hebben gevraagd waarom u zoiets deed. Daarnaast hebben ze u gezegd dat uw broers ook werkzaam zijn daar en gevraagd waarom u materialen vervoerde naar de ongelovigen (CGVS p.32). Dit hebben ze niet persoonlijk tegen u gezegd maar zouden ze vermeld hebben in een brief die naar uw vader was gestuurd na uw arrestatie (CGVS p.33). Verder in het interview opnieuw bevraagd of de taliban u persoonlijk hebben aangesproken over het werk dat u leverde aan de posten, verklaart u dat ze u hier wel persoonlijk over hebben aangesproken, maar dat het ook vermeld stond in de brieven die ze naar uw vader zonden (CGVS p.36). Bevraagd wanneer ze u hierover hebben aangesproken, zegt u dat ze dit in een brief hebben vermeld en dat ze dit daarna tegen de imam van de moskee hebben gezegd die het op zijn beurt aan jullie heeft doorverteld (CGVS p.36). Wederom valt er geen logisch verhaal te maken van uw verklaringen en schetst u geen duidelijk beeld van de bedreigingen.

Gevraagd hoe u op de dreigbrieven die uw vader ontving reageerde toen u bij uw maternale oom woonde, verklaart u dat u hier geen reactie op hebt getoond (CGVS p.38). U hebt deze informatie gedeeld met uw maternale oom en dat was het, ook uw maternale oom heeft geen verdere reactie getoond (CGVS p.39). Nadat uw vader de laatste dreigbrief heeft ontvangen van de taliban heeft hij gezegd tegen de taliban dat hij niet spreekt met zijn zonen, dat hij niet in staat is om druk te zetten op hen, dat het niet meer zijn zonen zijn en dat de taliban kunnen doen wat ze willen met jullie (CGVS p.28,40-41). Hierna heeft de taliban geen dreigbrieven meer gestuurd naar uw vader (CGVS p.40). Dat uw vader hier wederom zijn zonen zo aan hun lot zou overlaten is opnieuw zeer opmerkelijk, zeker in een Afgaanse maatschappij waar familiebanden dergelijke belangrijke positie hebben.

Uw vader zou tussen het moment dat u bent ontsnapt bij de taliban en dat u Afghanistan hebt verlaten ongeveer zeven à acht dreigbrieven hebben ontvangen van de taliban (CGVS p.37). Deze brieven zijn verstuurd over een periode van één jaar en half à twee jaar (CGVS p.37-38). De laatste dreigbrief werd ongeveer acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan verstuurd naar uw vader (CGVS p.37). Gedurende deze laatste acht maanden is er niets bijzonders meer gebeurd en bent u niet meer bedreigd geweest door de taliban (CGVS p.38). Volgens uw verklaringen hebt u het land verlaten omdat er gevaar bestond voor u en u reeds bedreigd was geweest (CGVS p.39). Het was echter pas na acht maanden, toen de taliban de macht over heeft genomen, dat u het land hebt verlaten (CGVS p.39). Gezien de ongeloofwaardige verklaringen die u heeft afgelegd, blijkt uit niets dat u werkelijk bedreigd werd op het moment dat u Afghanistan hebt verlaten. Bevraagd of er op dit moment nog iemand op zoek is naar u antwoordt u dat er niemand op zoek is (CGVS p.41). De taliban zouden na de machtsovername nog één keer hebben gevraagd aan uw maternale oom en uw vader waar u bent, maar toen hij zei dat hij het niet wist hebben de taliban hier niet meer naar gevraagd (CGVS p.41). Wie er op dit moment naar u zou gevraagd hebben, weet u niet, dit zouden gewoon talibanleden zijn geweest (CGVS p.41). Het feit dat de taliban zo snel interesse in u zouden verliezen en hun zoektocht naar u zouden staken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen.”

Ook deze motieven worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht.

Verzoeker voert aan dat het dichtstbijzijnde dorp bij de controlepost zijn eigen dorp was, op een uur afstand, en dat er rekening moet worden gehouden met de geografische context van Afghanistan, waar het verkeer ingewikkelder is. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en toont hiermee allerminst aan dat het onredelijk is om te stellen dat het weinig aannemelijk is dat de soldaat niemand vond die dichterbij woonde om de leveringen voor hen te doen, zeker omdat het om een betaalde functie gaat, en dat dit, samen gelezen met zijn tegenstrijdige verklaringen over hoe hij aan deze job was geraakt – een vaststelling die hij in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid laat – de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aantast.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Met betrekking tot uw taskara wordt verwezen naar bovenstaande uiteenzetting (document 1). De taskara van uw vader is louter een aanwijzing van de identiteit van uw vader die hier niet ter discussie staat (document 2). Hetzelfde geldt voor de taskara’s die u neerlegt van uw broers (document 4 en 7). De werkdocumenten van uw broers die u neerlegt vermogen bovenstaande beoordeling niet te wijzigen (document 3). De foto’s die u neerlegt van u en uw broers en van uw broers tijdens hun werk, zijn niet van die aard dat ze iets aan de beoordeling van uw relaas kunnen veranderen (document 5 en 6). Hetzelfde geldt voor de filmpjes die u heeft doorgestuurd en waarop geuniformeerde soldaten te zien zijn. Het CGVS heeft deze filmpjes bekeken, maar wijst erop dat deze filmpjes voor het overige niets bijdragen aan uw relaas en geen impact hebben op bovenstaande beslissing. Tot slot wijst het CGVS hier ook op de beperkte bewijswaarde die aan Afghaanse documenten kan worden toegekend.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De foto’s en steungetuigenissen die verzoeker bij zijn op 3 maart 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet. De identiteitskaarten die verzoeker bij deze aanvullende nota voegt, bevestigen de identiteit van de collega’s van verzoeker en hebben evenmin betrekking op de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan.

Wat betreft de USB-stick met daarop twee video’s die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft gevoegd, wordt erop gewezen dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet schriftelijk is. De USB-stick kan niet aanzien worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken dan schriftelijke stukken, zoals USB-sticks. De Raad stelt tevens vast dat wanneer hij na de terechtzitting en tijdens het beraad de USB-stick zou openen en bekijken, de rechten van verdediging van verwerende partij zouden worden geschaad. De verwerende partij is immers in de onmogelijkheid om op afdoende wijze kennis te nemen van de inhoud van de USB-stick zodat zij in de onmogelijkheid is om hierop opmerkingen te laten gelden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat de USB-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden. Hoe dan ook kan er ten overvloede nog op worden gewezen dat bij video’s

enscenering niet kan worden uitgesloten, zodat de bewijswaarde van de beelden die daarop te zien zijn relatief is.

In de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota wordt tevens gewag gemaakt van een “(e)nveloppe gevuld met originele documenten” en een vertaling van verschillende in *Pashtou* opgestelde documenten. De Raad stelt vooreerst vast dat een dergelijke enveloppe met originele documenten niet werd bijgevoegd bij de aanvullende nota, zodat hij hiermee geen rekening kan houden. Hoe dan ook voert verzoeker aan dat “(h)et leeuwendeel van deze documenten (...) reeds (werden) voorgelegd in het kader van de procedure van het dossier bij verweerster” en ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de vertaling daarvan een ander licht werpt op de motivering in de bestreden beslissing over deze stukken. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Te dezen toont verzoeker niet aan dat hij de originele documenten, die betrekking zouden hebben op de tewerkstelling van zijn broers bij het Afghaanse nationale leger, niet reeds veel eerder had kunnen neerleggen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die hij reeds veel eerder in de procedure had kunnen neerleggen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees. Waar verzoeker wat dit betreft in zijn aanvullende nota nog stelt dat hij deze documenten niet eerder neerlegde omdat zijn voormalige raadsman hem nooit eerder had gewezen op de noodzaak om originele documenten bij te brengen, wordt erop gewezen dat de *protection officer* van het CGVS hem er tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds op had gewezen dat het voor hen “natuurlijk altijd beter” is dat zij over de originele documenten kunnen oordelen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat zijn vorige advocaat hem nooit eerder had gewezen op de noodzaak om originele documenten bij te brengen, kan verzoekers gebrek aan medewerking op dit punt dan ook niet verschonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog in het algemeen aanvoert dat van hem, gelet op zijn profiel – hij stelt in een klein dorp te zijn opgegroeid en nooit iets anders gekend te hebben, zijn hele leven in een onveilige omgeving te hebben geleefd en ook jong geweest te zijn ten tijde van de gebeurtenissen –, niet kan worden verwacht dat hij “zo’n spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal zou geven als een hoger opgeleid en meer serene persoon”, kan de Raad slechts vaststellen dat uit niets blijkt dat een dergelijk relaas van verzoeker verwacht werd.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban omwille van het werk van zijn beweerde broers bij het Afghaanse nationale leger of omdat hij leveringen zou hebben gedaan aan een lokale *checkpoint*.

In zijn verzoekschrift stipt verzoeker nog aan “dat hij ingevolge zijn verblijf in het Westen en de al dan niet vermeende minstens gepercipieerde verwestering (...) eveneens riskeert geviseerd te worden door de Taliban”.

In zijn op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota stelt verzoeker nog dat hij erin geslaagd is op opmerkelijke wijze te integreren in de Belgische samenleving, tot het punt waar een terugkeer naar Afghanistan nu ondenkbaar voor hem is. Hij wijst op zijn voortreffelijke schoolloopbaan en de lof van zijn leraren en op zijn betrokkenheid bij vrijwilligerswerk en meent dat zijn overname van Belgische waarden en gedragingen kan worden gezien als een breuk met de Afghaanse culturele normen, wat vervolging tot gevolg kan hebben.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afgaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, 'ad hoc'-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport "Afghanistan targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51, voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote

variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 29 februari 2024 doet niet anders besluiten.

Verzoeker is een Afghaanse man die op heden minstens 21 jaar is (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij) en die Afghanistan volgens zijn verklaringen kort na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 heeft verlaten (*ibid.*, Verklaring DVZ, vraag nr. 33). Hij was dus minstens 18 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij *Pashtou* en een

beetje *Dari* spreekt (*ibid.*, verklaring betreffende procedure) en dat hij in Afghanistan tot de elfde graad naar school ging (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker verklaarde ook dat hij nog regelmatig (om de maand of om de twee maanden) contact heeft met zijn maternale oom in Afghanistan (*ibid.*, p. 24) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Zo uit de steungetuigenissen van collega's die verzoeker bij zijn op 3 maart 2024 neergelegde aanvullende nota voegt kan blijken dat hij een enthousiaste en gedreven collega is die goed geïntegreerd is in het bedrijf waar hij werkt en er zijn verantwoordelijkheid neemt, toont verzoeker hiermee niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Ook uit de foto's die hij bij zijn aanvullende nota voegt, kan blijken dat verzoeker zich tracht te integreren in België, doch niet dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker wijst in deze aanvullende nota ook nog op zijn voortreffelijke schoolloopbaan, op de lof van zijn leraren en op zijn betrokkenheid bij vrijwilligerswerk, doch hij laat na stukken bij te brengen die dit kunnen staven. Met een dergelijk summier en niet onderbouwd betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat zijn overname van Belgische waarden en gedragingen kan worden gezien als een breuk met de Afghaanse culturele normen en dat dit vervolging tot gevolg kan hebben.

Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er tot de elfde graad naar school is gegaan en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban omwille van het werk van zijn beweerde broers bij het Afghaanse nationale leger of omdat hij leveringen zou hebben gedaan aan een lokale *checkpost* en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om*

subsidiare bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker stelt dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van de nieuwe regering van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdzaak van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en

Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 29 februari 2024 neergelegde aanvullende nota).

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN